

FOLK-LAND

25 år
i kamp mot urett

November 1977
Nr. 10 - 26. årgang
Løssalg kr. 3,—

Skal det være forbudt å arbeide også når man gjerne vil?

Vi har all respekt for lovgivning som tar sikte på å beskytte mennesker mot utbytning, men dagens lovgivere går langt lenger enn det og fratrar enkeltmennesket retten til å ha herredømme over sin egen situasjon. En lov av det slag er den nye arbeidsmiljøloven, som i realiteten nekter folk å arbeide også når de gjerne vil.

Blant dem som reagerer sterkt mot et slikt forbud, er anleggskarene som arbeider for Bergenshalvøens Kommunale Kraftselskap oppe i fjellet ved Stølheimen. Arbeidet er en velsiknelser for dem når alternativet likevel ikke er annet enn ledigang på brakken, sier de til Bergens Tidende.

Men bak loven står det kanskje folk som mener at arbeide under enhver omstendighet er en forbannelse?

Geriljakamper i Nord-Mocambique

I det nordlige Mocambique er det sterk motstand mot Samora Machel's røde terrorstyre. Under ledelse av André Mathadi driver Mocambique's Nasjonale Motstandsbevegelse (RNM) en meget aktiv motstandskamp mot FRELIMO-styrkene i provinsene Tete og Manica, og den lokale befolkning gir RNM all den støtte den kan. Siden 20. september er 150—200 FRELIMO-soldater falt i området. I det siste har FRELIMO møtt væpnet motstand også i nabo-provinsene Nord-Sambesia og Cabo Delgado.

Motstandsbevegelsen får ingen hjelp utenfra, og har derfor adskillige vanskeligheter med å skaffe seg våpen. Det den trenger, må den tilkjempe seg av FRELIMO's sovjetiske og øst-tyske forsyringer.

En hemmelig radiostasjon, «Det frie Afrikas stemme», oppfordrer i regelmessige sendinger til motstand mot de røde makt-havere.

GJENREIS DISIPLINEN I SKOLEN

Den norske skole er i ferd med å bli et mareritt både for lærerne og for de elever som ønsker å lære noe.

En undersøkelse viser at over 40% av alle lærere ønsker seg over i annet yrke, og at grunnen for de fleste er at de disiplinære forhold i skolen er håpløse.

Samtidig må myndighetene ta ekstra forholdsregler fordi fra-

været i de høyerē skoler bare øker og øker. Det ville være feil å tro at alt uberettiget fravær skyldes ungdommelig likegladhet og freidighet. Blant de fraværende er det også mange som egentlig er interessert i sin skolegang, men som mobbing og andre former for slett disiplin skremmer vekk fra skolen.

Skolens oppgave er å utvikle barn og ungdom og gjøre dem

skikket til sine fremtidige oppgaver som gode samfunnsborgere. Når disiplinen i skolen bryter sammen, er det ikke nok med at de unge får en dårlig utdannelse. De lærer heller ikke å forstå at disiplin — og først og fremst selvdisiplin — er en absolutt nødvendig egenskap i alle forhold der mennesker arbeider sammen.

(Forts. side 6)

«QUISLING VAR INTET LEDD I BESETTELSEN AV NORGE»

REDAKTØR CHR. CHRISTENSEN SLÅR FAST HISTORISKE SANNHETER

Redaktør Chr. Christensen er en mann med respekt for andres meninger og for sannheten. 10. oktober tok han inn en utmerket artikkel av Orvar Sæther der det blir tatt til gjennmæle mot en del feilaktige opplysninger og påstander om Quislings april-regjering i 1940. To dager senere avviser CC kritikk han har møtt fordi Sæthers artikkel var kommet på trykk, og skriver så: «Det som utvetydig må kunne fastslåes — 37 år etter, når det gjelder Quisling-regjeringen av 9. april 1940, er følgende:

— Vidkun Quisling hadde ikke oppdrag fra Adolf Hitler, og var heller intet ledd i planene om besettelse av Norge,

— Quisling var ikke forhåndsorientert om Wehrmachts operasjoner, og hadde således ikke planlagt et kupp eller regjering-

dannelse,

— det var Quislings adjutant, Franklin Knudsen, som 8. april fikk ham til å ta inn på Hotell Continental fordi Knudsen var redd for V. Q's personlige sikkerhet.

Videre må det være indiskutabelt at Quisling var isolert på Continental 9. april, bortsett fra at han ble oppsøkt av en 31 år gammel avdelingssjef i NS-DAP's utenriksorganisasjon, Hans Wilhelm Scheidt, samt den 58 år gamle utenlandsnordmann Viljam Hagelin (Hagelin og Scheidt kjente hverandre fra Dresden, hvor førstnevnte var bosatt).

Det var disse to som tilskyndet Quisling til å «danne regjering». Det var også disse to som forårsaket at Vidkun Quisling fikk lese sin proklamasjon til det

norske folk i radio 9. april, samt offentliggjøre sin ministerliste.

Den «kallelse» Vidkun Quisling fikk, kom med andre ord fra en underordnet tysk partifunksjonær (Scheidt) samt en privat mann uten noen politisk status.

NS-generalsekretær Rolf Jørgen Fuglesang var fullstendig uvitende om regjeringdannelse.

At Quisling dannet sin april-regjering for å ta vare på norske interesser og ikke på tysk oppdrag, har vi hevdet gjennom 32 år, men få har trodd oss. At en ærlig man fra motstandersiden bekrefter at Quisling ikke var noen tysk løpegutt, vil forhåpentlig føre til at noen og hver tar sine fordommer og nagelaste feiloppfatninger opp til kritisk prøving.

60 ÅRS ULYKKE I SOVJETIMPERIET

Lenin og hans bolsjevikker gjorde ikke revolusjon mot tsardømmet, men mot revolusjonen, og derfor er da også Sovjetunionen i dag en av verdens mest reaksjonære stater. Så meget kunne ihvertfall alle få ut av det da NRK-TV's jubileumsprogram for sovjetrevolusjonen rullet over skjermen 2. november, selv om det ellers for det meste besto av klipp fra kommunistiske propagandafilmer.

Det ser ut til at alderens «verdighet» skal brukes til å trekke et glemselens og forsonlighetens slør over revolusjonens og sovjetregimets ubeskrivelige grusomheter, og derfor er det nødvendig å slå fast:

— Lenins revolusjon veltet det moderate og fremskrittvennlige regime under Ke-

rensky og bragte herved folket inn under et vilkårlig terrorregime som har fått tsarens ugjerninger til å blekne i sammenligning, og som har kostet flere titalls millioner livet bare i eget land.

— Bolsjevikrevolusjonen har hindret en naturlig vekst og bedring av de materielle kår

med det resultat at det i et land som er meget rikt fra naturens side, fortsatt er stor knapphet og direkte mangel på livsnødvendige ting. Sovjetunionen burde i dag ha ligget på toppnivå, men etter 60 års kommuniststyre er det i dag fremdeles på mange områder et tilbakeleggende land.

— Mens det i tsarens Russland tross alt og innen visse grenser var en mulighet for organisert opposisjon, driver herskerne i Kreml en hårdhendt og metodisk undertrykkelse

(Forts. side 7)

Krigsbokforfatteren Sven Hassel er en kvinne!

Senest ved månedsskiftet oktober/november ble Sven Hassels sensasjonspregede bøker om hans tvungne innsats som tysk soldat annonsert på førstesiden i en rekke norske aviser. Bøkene er solgt i svære opplag i mange land, også i Norge, til tross for at frontkjempere, som vet hva de snakker om forlengst har stemplet dem som rene eventyr. Og nå er det da også blitt grundig bevist at det er nettopp det de er.

Den utrettelige dansken Erik Haaest utga for noen måneder siden en bok med titelen «Sven Hassel — en Hitleragents fantastiske historie» der han avslører at «Sven Hassel» er en 63-årig dansk kvinne ved navn Laura Dorothea Gudbæk Arbing, som ikke har den fjerneste erfaring om de ting hun behandler i sine bøker. Riktignok er hun gift med en mann som tilhørte det såkalte «Hilfspolizei» i Danmark og som en tid arbeidet i Organisation Todt i Hamburg, men heller ikke han var nær fronten.

Ekteparet Arbing truet først med å anmelde Haaest, men det ble det ikke noe av. Isteden forsvant de en tid til utlandet.

Har du kjøpt Melsoms nye bok?

Vi appellerer til alle våre venner om snarest å bestille Odd Melsoms nye bok «Nasjonal Samling og fagorganisasjonen» — også til bruk som gave.

Utgivelsen av slike bøker er store økonomiske løft for Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie (INO), og hva instituttet skal greie av nye utgivelser i fremtiden, avhenger til en viss grad av hvor mye man kan få solgt av de bøker som allerede foreligger.

Se bestillingskupongen på side 7.

NORGE SVIKTER DE UNDERTRYKTE I ØST

Hensikten med den meget omskrevne Beograd-konferansen skulle jo være å komme et skritt videre i arbeidet med å sikre menneskerettighetene i alle land, en målsetning som bl.a. var innebygget i Helsingsfors-avtalen. Ifølge den norske delegasjonsleder (Arbeiderbladet 7/10) møtte imidlertid Norge i Beograd med et ganske annet mål for øyet, nemlig å unngå konfrontasjoner med de kommunistiske stater. Der har man hele den norske utenrikspolitikk i et nøtteskall.

Det er fra mange hold blitt pekt på hvor liten tiltro man kan ha til regjeringens innsats for menneskerettighetene når den går knallhardt ut mot ting som skjer på helt andre kanter av kloden, mens man samtidig lukker både munn og øyne når det gjelder undertrykkelse i land

i vår egen verdensdel. Men regjeringens holdning er enda mer umoralsk enn det.

Det er i den siste tid særlig Chile, Sør-Afrika og Rhodesia regjeringen har konsentrert sin fordømmelse om. Hva er det som foregår i disse land? I Chile prøver man å arbeide seg ut av

en fullstendig kaotisk situasjon som var skapt av et hensynsløst og på samme tid totalt udyktig rødt regime. I Rhodesia og Sør-Afrika prøver man å finne løsninger på et historisk betinget problem, der hvite mindretall har skapt velstand og lagt grunnlaget for en heldig utvikling i fremtiden, men der et stort flertall fremdeles befinner seg på et kunnskapsmessig og erfaringsmessig nivå som ligger langt bak mindretallets. Det er klart at hverken problemene i Chile eller det sørlige Afrika er lette å løse, at det er begått og fremdeles vil bli begått adskillige alvorlige

feil underveis mens man prøver å finne ut av vanskelighetene. Like klart er det imidlertid at det her ikke dreier seg om en ønsket og villet undertrykkelse, men om tildels knallharde motsetninger som ligger i situasjonen, og som fører med seg at det på alle sider kan bli tatt midler i bruk som er svært lite ønskelige.

I de kommunistiske land derimot er undertrykkelse en prinsipiell og permanent del av systemet, iskald, planlagt og villet. Et kommunistisk samfunn er overhodet ikke tenkelig uten at alle med avvikende meninger likvi-

deres eller på annen måte blir satt utenfor.

Hva den norske regjering gjør, er å tie til den røde undertrykkelse som er en integrert og uunngåelig del av kommunismen, mens den samtidig raser mot regjeringer og folk som sliter med å overvinne de voldsomme problemer som den historiske utvikling har tvunget på dem.

At dette er en usedvanlig hyklersk og sterkt forkastelig politikk, burde det ikke være vanskelig å bli enige om.

P.

Unge Høyre våger ikke å se sannheten om Chile i øynene

Av JAN HELGE GRINI

«Chiles lovlige valgte president Salvador Allende er styrtet ved et militærkupp. Unge Høyre vil sterkt fordømme tilsidesettelsen av Chiles lovlige valgte ledelse. Kuppet bidrar også til å forverre folkestyrets stilling og svekker dets utviklingsmuligheter i Chile og hele Latin-Amerika.

Unge Høyre kan ikke akseptere en slik fremgangsmåte for å fremme et politisk syn. Politiske konflikter må løses ad parlamentarisk vei.»

Dette er en direkte gjengivelse av den resolusjon som ble vedtatt av Unge Høyre etter den militære maktovertagelsen i Chile. Etter min mening er ikke en uttalelse av denne type Unge

Høyre verdig. Resolusjonen vidner om at Unge Høyre ikke har tatt seg tid til å sette seg inn i situasjonen som gjorde den militære maktovertagelsen absolutt nødvendig, og derfor har sluttet seg til hylekoret av venstresidikalere som skriker opp om at Chile nu har blitt et «fascist-diktatur». De konflikter det her var tale om kunne ikke løses ad parlamentarisk vei. Jeg vil derfor i dette innlegg redegjøre for hva som var grunnen til at den militære maktovertagelsen var den eneste løsningen for Chile.

Chile var en republikk med statsmakten delt i: Den utøvende makt, den lovgivende makt og den dømmende makt.

Den utøvende makt hadde

presidenten som valgtes i direkte valg på 6 år, men uten gjenvalg i den påfølgende perioden. Han ledet utenrikspolitikken og hadde stor makt i det henseendet. Han kjente ingen begrensning annet en nasjonalkongressens anerkjennelse av de internasjonale traktater og Senatets autorisasjon til å utnevne ambassadører. Presidenten utnevnte «Intendentes» (fylkesmenn) i de 25 provinser landet er delt i.

Den lovgivende makt som fremsto ved direkte valg, besto av Senatet som valgtes for 4 år. Alle chilenerne over 21 år hadde ikke bare stemmerett, men også stemmeplikt.

Den dømmende makt som er (Forts. side 6)

EN DRØM OM FRED

Av FR. HANSEN

Herr redaktør!

Jeg tillater meg ennå en gang å svare på Deres bemerkning til min siste artikkel i Folk og Land. De sier at De er hjertelig enig med meg i mitt ønske om å få slutt på all krig, og å legge våpnene ned, men dessverre... Og så sier De at jeg glemmer å fortelle hvordan våpnene skal kunne avskaffes. Men skulle det egentlig være nødvendig? Hvis vi bare kunne bli enige om å legge våpnene ned, så ville vel den rent tekniske side av saken ikke by på store vanskeligheter. Så sier De videre at de fleste mennesker i verden ønsker å få leve i fred, men hvorfor gjør da ikke de noe for å skape fred? De lever sannsynlig i den feilaktige tro at det er våpnene som skal kunne hindre at krig bryter ut. De sier også at det er noen som ønsker makt over andre og bruker våpnene for å

oppnå det, og at vi må ha våpen for å sikre oss mot dem. Hvordan skal vi ha kontroll med slike folk uten å bruke disse våpnene? Og tror De at det går an å ruste til tennene og samtidig utpeke fienden, uten at dette vil føre til krig? Er vi virkelig ikke kommet lenger i vår kulturelle utvikling enn at vi ikke kan finne andre løsninger i vårt mellomfolkelige samvær enn våpentrusel og krig? — Tenk om vi kunne foreslå for våre medmennesker på den annen side av jern-teppet, at vi skulle smi våre krigsvåpen om til «hakker og spader» og i fellesskap dyrke jorden. Hvilke umåtelige krefter kunne ikke da settes inn til menneskehetens beste. Med dette vil jeg si takk for meningsutvekslingen, og så får vi håpe at de store menn som virkelig har innflytelse på begivenheter (Forts. side 7)

EN SAK OM DISKRIMINERING AV HVITE I USA

Av EIGIL HANSSON

Få av dagens emner i det amerikanske samfunn har tiltrukket seg så meget debatt som spørsmålet om særfordeler for minoritetsgrupper innenfor områdene arbeidsliv og utdanning. Siden «Civil Rights Act» ble vedtatt i 1964, er det blitt satt i gang en rekke tiltak for å hjelpe de forskjellige minoriteter. Idag finnes det derfor «kvoteregler» ved ansettelse både på den private og offentlige sektor. En rekke universiteter har i tillegg opprettet egne utvalg til å vurdere søknader fra vanskeligstilte elever separat fra andre grupper. Studentene som er blitt tatt opp gjennom disse særprogrammene, har ofte hatt en dårligere faglig bakgrunn enn sine medstudenter. Ved endel universiteter har man imidlertid oppdaget at det i praksis kun er far-

vede som er blitt tatt opp fordi de har vært vanskeligstilte, noe mange hvite studenter har reagert sterkt på. De hevder at slike fordeler ikke er noe mindre enn reversert diskriminering når bl.a. rase brukes som kriterium. De fremholder således at vilkår som favoriserer enkelte grupper på denne måten, er grunnlovsstridige. I 1974 fremmet jusstudenten Marco DeFunis en sak mot University of Washington Law School i den føderale Høyesterett, men den ble avvist fordi DeFunis etter ordre fra en lavere rett likevel var blitt tatt opp ved skolen.

I de siste månedene er det imidlertid den såkalte Bakke-saken som har tiltrukket seg oppmerksomheten. I 1973 og 1974 søkte Paul Allan Bakke om å bli tatt opp som medisiner-

student ved University of Californias Davis-avdeling, men ble, til tross for fremragende attester, intervjuer og vidnemål, avvist begge ganger. Etter endel undersøkelser fant han imidlertid at universitetet har reservert hele seksten av de ett hundre studie-plasser for såkalte vanskeligstilte elever. Bakke erfarte også at siden denne praksis begynte i 1969, er ikke en eneste hvit elev blitt tatt opp gjennom særprogrammet, til tross for at flere har søkt.

Bakke reiste da sivilt søksmål mot universitetet, og han fikk medhold i Californias Høyesterett for at den politikk University of California her førte var ulovlig. Retten sa bl. a. i sin uttalelse at rasediskriminering må

anses som ulovlig, enten den er rettet mot en minoritetsgruppe eller den store majoritet. Universitetet ble derfor pålagt å endre sitt opptakssystem. Dommen førte straks til stor debatt, og det var lenge spørsmål om den ville bli anket inn for den føderale Høyesterett i Washington, D.C. Et interessant moment i denne forbindelse er at en rekke organisasjoner som representerer minoriteter, ba om at universitetet ikke anket avgjørelsen. Disse sammenslutningene var nemlig av den oppfatning at en eventuell stadfestelse av California-dommen ville bety et alvorlig tilbakeslag i kampen med å fremme minoritetsinteresser. En bekreftelse av at universitetet må legge om sin utvelgelsesprosedyre ville således forspille mange års intenst arbeide. Uni-

versitetet fant imidlertid ikke disse argumentene tungtveiende nok, og saken ble tatt opp til behandling i Washington i oktober.

Uansett hvilken konklusjon U.S. Supreme Court kommer til, vil følgene gripe dypt inn i det amerikanske samfunn. Dersom dommerne i Washington er enige med sine kolleger i San Francisco, vil et stort antall universiteter rundt om i hele USA måtte forandre sine minoritetsprogrammer. En dom i favør av University of California vil derimot kunne betraktes som en stadfestelse av retten til å gi enkelte grupper særlige fordeler innen skolevesenet, noe som kanskje kan komme til å være skadelig for forholdet mellom farvede og hvite også i fremtiden.

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Ansv. redaktør:

ROLF CHRISTIANSEN

assistert av en redaksjonskomité.

Leiv Storhaug er ikke representativ

Gjennom det siste år har vi bragt flere artikler av Leiv Storhaug. Det har vi gjort tiltross for at vi vet at han på flere punkter har synspunkter som tildels sterkt avviker fra de som er vanlige blant NS-folk. Imidlertid har han en rekke ganger vist mot og initiativ når det gjelder å forsvare NS-folk mot den systematiske forfølgelse av oss — et arbeide som fortjener både honnør og spalteplass.

Vi ser imidlertid at Storhaug i en artikkel i Morgenbladet 7. november står frem med synspunkter som bare kan skade vår sak. Det kan selvfølgelig ingen nekte ham, men han må da ikke i samme åndedrett skrive på en måte som gir inntrykk av at han er representativ for NS-folk.

Mye av det Storhaug skriver i artikkelen, vekker sterke motforestillinger hos oss, men særlig ille synes vi det er når han på et rent formalistisk grunnlag finner det korrekt at Quisling ble ansett som forræder og dømt til døden. Storhaug — som selv fulgte Quisling og NS under hele okkupasjonen — ser her helt bort fra den aktuelle situasjon som forelå, og som var av det slag at nødrettsprinsipper i høy grad kom inn i bildet. General de Gaulle gjorde i prinsipp det samme som Quisling, og han har bare fått ros for det.

At Quisling handlet som han gjorde av kjærlighet til sitt land, er fremdeles de fleste NS-folks sikre overbevisning. I dette tilfelle er Storhaug derfor ikke annet enn unntagelsen som bekreftet regelen.

I ærbødig takknemlighet

6. desember er det 25 år siden det første nummer av «Folk og Land» kom ut, og før det hadde vi hatt «Skolebladet» og «8de Mai» som våre talsmenn.

Når det har lyktes å holde kampen for vår sak og mot uretten gående i så mange år, skyldes det de tusener av trofaste medarbeidere og venner over hele landet som har sett på dette som sin hjertesak. Mange av dem er dessverre etterhvert gått bort, men vi vil ved denne anledning minnes dem i ærbødig takknemlighet og lover å gjøre alt vi kan for å holde lyset brennende.

Hjelpeorganisasjonen ber om din støtte

Mange skadede frontkjempere og falnes etterlatte trenger fremdeles en hjelpende hånd, og derfor går Hjelpeorganisasjonen nå igjen ut med en anmodning om støtte i form av større eller mindre bidrag. En postgirotalong følger med dette nummer. Vi har hørt at enkelte kvier seg for å gå på postkontoret med en girotalong der det så tydelig står trykket «frontkjempere», fordi det kan føre til ubehageligheter for dem. Disse kan da isteden ta en nøytral giroblankett og adressere den til Hjelpeorganisasjonen av 1954, postboks 1407 — Vika, Oslo 1, postgirokonto 5 18 07 08. Pengene vil havne i samme kasse.

NASJONAL SAMLING INNFORTE BARNETRYGDEN

I dag er barnetrygden en selvfølge, men det er ikke så forferdelig mange år siden den bare var en ønskedrøm i barnefamilier som slet for å få endene til å møtes. Og hva nesten ingen vet, er hvordan barnetrygden ble innført og av hvem.

Da Nasjonal Samling la frem sitt endelige prinsipielle program den 15. februar 1934, lød punkt 20 slik:

«Familien og hjemmet vernes. Vyrnaden for kvinnens virke i hjemmet og for morskallet høynes. Politisk, rettslig og yrkesmessig likestilling mellom mann og kvinne. Barnetrygd gjennomføres og folketrygd for gamle og uføre.»

Gjennom krigens tid var oppgaven først og fremst å sørge for at vi som folk holdt hodet over vannet, å holde den bitre nød stangen. Forholdene lå ikke

særlig godt tilrette for gjennomføring av reformer, om de var aldri så ønskelige. Men Nasjonal Samling mistet ikke sine sosiale mål av syne, og en av de ting som det lyktes å få gjennomført, var barnetrygden.

For Reichskommisariatet var det mye om å gjøre å fryse fast både lønninger og andre omkostninger, og det var bare etter hard kamp det i begynnelsen av 1944 lyktes å få Terboven til å akseptere en barnetrygd. Deretter nedsatte Sosialdepartementet en komite som skulle legge grunnlaget for gjennomføringen, og

det førte til at loven om barnetrygd trådte i kraft 1. januar 1945. Den første utbetalingen fant sted 1. maj samme år, bare få dager før den tyske kapitulasjon.

Men ingenting av det NS-regjeringen gjorde eller la grunnen for, skulle anerkjennes som brukbart og godt, så loven om barnetrygd ble øyeblikkelig opphevet. Først et par år senere kom en ny lov som innførte stort sett den samme ordning, men den rokker likevel ikke ved det faktum at det var NS som innførte barnetrygden i Norge.

Opplysningene i denne artikkel er hentet fra Odd Melsoms nye bok «Nasjonal Samling og fagorganisasjonen» og fra andre kilder.

Det var Det norske Arbeiderparti som undergravet forsvaret

SKREMMENDE UVITENHET OM NORSK MELLOMKRIGSHISTORIE

Herr redaktør!

Fra tid til annen kan man høre at Norge har «det beste skolesystem i verden». Og dette skolesystem er til og med ifølge tidligere kirke- og undervisningsminister Bjartmar Gjerde, blitt til — ikke på grunn av — men på tross av landets lærerstand! Vi som selv arbeider i skolen, har jo kunnet konstatere den tildels katastrofale tilbakegang det nye skolesystemet har ført med seg. Når elevene omsider kommer til oss i gymnasiet, later det til at mange praktisk talt ingenting har med seg av eksakte kunnskaper. Men at det skulle stå så galt til med folkeopplysningen her til lands som innsenderen Gerhard Aspheim avslører i Bergens Tidende i august i år, det hadde vel neppe noen av oss trodd. Her skriver han om «nazistenes undergraving av forsvaret i Norge før krigen»; og det med en selvfølge som på meg iallfall har virket skremmende.

For ordens skyld bør det kanskje fremheves at denne uttalelse først og fremst interesserer meg som pedagog og historiker; jeg

har ingenting hatt med NS å gjøre. Men jeg er derimot av den oppfatning at rett skal være rett. Det var ikke «nazistene» som drev med undergraving. Derimot var Det norske arbeiderparti som helt åpent, i taler, i propaganda og i valgprogrammer forkynte en forsvarsnihilisme som neppe kunne føre til annet enn katastrofe. Den kom, som mange av oss husker, den 9. april 1940.

Det er skrevet utallige bøker og artikler om dette angrepet. Riktignok er de skrevet ut fra seierherrens synspunkt, men jeg kan ikke erindre å ha sett ett eneste sted at «nazistene» har fått skylden for den militære katastrofe denne krigen ble for oss. For ikke mange årene siden (1974) utgav generalmajor John Høgevoll en bok som han kalte «Hvem sviktet?». I denne boken tar generalmajoreren for seg «for svar og forsvarspolitikk i Norge 1924—1940». Omslaget er prydet med det «brukne gevær», det som selveste forsvarsminister av Arbeiderpartiet skal ha båret på jakkeslaget i sin tid.

I denne boken uttrykker Hø-

gevold engstelse for at ansvaret for fatalitetene i 1940 ville bli lagt på offiserene. Han mener å kunne dokumentere at det tvertimot var regjeringen Nygaardsvold som satt inne med ansvaret. Og generalmajor Høgevoll dokumenterer da også at det forholder seg sånn!

Den som uttaler seg offentlig bør ha et minimum av kunnskaper. Den som trykker «innsendere» bør også vite litt om tingenes tilstand. Nu kunne det kanskje være tilstrekkelig å henvise Gerhard Aspheim til denne boken av generalmajor Høgevoll. Men jeg synes virkelig at også andre bør få vite litt om den forsvarspolitikk de drev, de som kom til regjeringsmakten i vårt land i 1935.

I 1920- og 1930-årene var Det norske arbeiderparti et erklært revolusjonært klasseparti. Dette partis forsvarsminister i slutten av tredveårene var en aktiv antimilitarist. Han gav ut en rekke antimilitære brosjyrer. I en av dem kan man lese: «Arbeiderklassens standpunkt er klart: Skal veien fram til et sosialistisk samfunn gå gjennom kamp med våpen i hånd, må arbeiderklassen i tide sørge for å ha de organisasjoner og de maktmidler som er nødvendige». Den senere statsminister Einar Gerhardsen drev antimilitær propaganda på ekserserplassene. For sin holdning til forsvarsspørsmålet ble han stillet for domstolen. Ved I. R. 5 ble en soldat på Terningmoen arrestert for å ha drevet åpen antimilitær agitasjon. Han delte ut antimilitære

(Forts. side 8)

HJELP OSS Å HJELPE

HJELPEORGANISASJONEN FOR KRIGSSKADEDE FRONTKJEMPERE OG FALNES ETTERLATTE

Postboks 1407 - Vika, Oslo 1. Postgirokonto 5 18 07 08

Jeg er skuffet over Rieber-Mohn

Herr redaktør!

Jeg leser i Folk og Land nr. 9 at Leiv Storhaug ikke har fått medhold i Pressens Faglige Utvalg. Dette forundrer meg meget. For her skulle retten tydelig være på Leiv Storhaugs side.

Men jeg skriver igrunnen ikke på grunn av resultatet, som, forholdene tatt i betraktning, vel kanskje måtte være ventet. Det som har såret meg er at den katolske pater Hallvard Rieber-Mohn, som var en av utvalgets medlemmer, ikke dissenterter. Jeg er selv katolikk, og har med stigende forundring konstateret Hallvard Rieber-Mohns stadig sterkere tilknytning til den s.k. sosial-demokratiske bevegelse. Han skriver i sosialistenes aviser (tidligere «Aktuell» — nu «Arbeiderbladet»), og i et TV-intervju for en tid tilbake uttalte han klart at han følte seg som «sosial-demokrat». Hermed bryter han et hellig prinsipp innenfor Kirken, som sier at den geistlige ikke åpent skal ta politisk standpunkt — eller tilhøre noe politisk parti. Men standpunkt har pateren nu ofte tatt. Les for eksempel hans syn på Det norske arbeiderpartis revolusjonære holdning i hans bok «Førrædere?».

Personlig er jeg dypt skuffet over paterens holdning i sin alminnelighet, men særlig på det politiske område. Jeg synes han burde ha tenkt seg bedre om, og hatt sine trosfeller i tankene under sitt forfatterskap. Han bør beflitte seg på å drive nestekjærlighet og ikke politikk.

Denne kritikk kan kanskje føles uberettiget, og pateren vil muligens — om han leser den — føle seg såret. Jeg tviler ikke på at han har de beste hensikter. Men de kan allikevel være feilaktige. Og et «ord i rette tid» fra en av hans trosfeller, skader neppe ham eller trosfellen.

Katolikk i Norge

Hyklari når venstresiden tar avstand fra pornografi

Herr redaktør!

Jeg er selvfølgelig helt enig i senterkvinnens initiativ til å få stoppet strømmen av pornografi, men jeg er meget betenkt når det gjelder det følge de får. Når venstredreide organisasjoner av mange slag nå plutselig blir anti-pornografiske, kan jeg ikke opp-

fatte det som annet enn rent hyklari.

Saken er jo ganske enkelt den at det alltid har vært venstresiden som har gått foran når det gjelder å bryte ned alle moralnormer og som har hovedansvaret for at vi i dag opplever en styrtflod av griseblader, grise-

bøker og grisefilmer.

Fra Madame Kollontay over Karl Evang til Berthold Grünfeld gjelder det bare å få brutt ned all sømmelighet og anstendighet, å godkjenne alle slags perversiteter som «naturlige» og sørge for at familien og familiesamholdet blir brutt ned så grun-

dig som mulig.

Nå sier disse venstrekreftene at de vil hindre spekulasjon i disse ting, men det er jo de selv og deres forgjengere som har utløst det hele og må ta ansvaret på seg. Skal de protestere, må det være mot seg selv.

Jentehirdleder

Planlegningsloven betyr full STATSKONTROLL MED ALL GRUNNEIENDOM

Herr redaktør!

Er det ikke ganske merkelig at de profesjonelle politikere har det med å uttrykke seg så snirklette at vi vanlige folk ofte har vanskelig for å forstå dem? Under hele valgkampen hørte vi f. eks. stadig om planlegningsloven og hva politikerne kalte «speilvendingsprinsippet». Det gikk adskillig tid før jeg oppdaget hva denne speilvendingen

besto i, men da det først gikk opp for meg, ble jeg til gjengjeld sterkt sjokkert.

Hvorfor kunne vi ikke allerede straks i klart språk fått høre hva det virkelig dreier seg om, nemlig dette: Hittil har vi kunnet gå ut fra at det loven ikke forbyr det er tillatt. I planlegningsloven er det akkurat motsatt. Alt som loven ikke uttrykkelig tillater, er forbudt. I prak-

sis vil det si at den som eier en større eller mindre grunneiendom, knapt kan foreta seg noe med den uten å trygle byråkraten om tillatelse. Med andre ord: Staten overtar disposisjonsretten over all jord og mark, og bønder og andre grunneiere blir sittende der som viljeløse og umyndiggjorte redskaper for myndighetene.

Det er med glede jeg ser at

først Landbrukets Sentralforbund og deretter Norges Bonde- lag har tatt sterk avstand fra dette prinsipp. Men her må det en folkeprotest til. Hvis vi nå ikke mander oss opp til en kompromissløs kamp mot denne og mange andre frihetsinnskrenkninger som tvinges på oss, blir det snart en ren løgn å kalle oss et fritt folk.

Bonde, Østerdalen

Bør vi kvinner skamme oss over vår egenart?

Herr redaktør!

Jeg har gjennom alle mine bevisste år vært glad for og litt stolt over å være kvinne, men det er visst nokså umoderne nå. Det må jeg ihvertfall tro når jeg ser på hvordan man bevisst prøver å fjerne henvisninger til vår egenart.

Når jeg av og til ligger på sykehus er jeg svært fornøyd med å bli tatt hånd om av dyktige sykepleiersker. Men dessverre, nå eksisterer de ikke lenger, etter hva jeg forstår. Nå for tiden finnes det bare sykepleiere.

Fra min tid i skolen minnes jeg med glede en rekke utmer-

kede lærerinner, men også det faget er visst nå blitt helt mannsdominert. Ihvertfall hører jeg for tiden bare snakk om lærere.

For noen tullebukstreker! Som om det skulle være noen skam å være sykepleierske eller lærerinne. Jeg oppfordrer alle kvinner innen de to fag til snart å kaste dette visvas av seg

og ta i bruk igjen de to heders-titler som *understreker* at de er kvinner.

Bare den som skammer seg over sin egenart som kvinne, har behov for å gjemme seg bak en kjønnsløs (og etter vanlig språkbruk mannlige) fellesbetegnelse.

Kari, Holmestrand

Det burde de skjønt på forhånd!

Herr redaktør!

Motsetningene mellom innvandrerne og den lokale befolkning begynner å gi seg stygge utslag, særlig i Sverige, men også her i Norge, og myndighetspersoner og andre «kloke» mennesker gir uttrykk for sin for-

ferdelse over det som utvikler seg. Ja, det er lite hyggelig og det er ting som burde vært unngått, men det som nå skjer, skyldes utelukkende at de som vakt skulle være, hittil har lukket øynene for livets realiteter. Enhver som overhodet følger

litt med i historie, politikk og samfunnsforhold, burde vite hvilke konsekvenser det har når folkegrupper fra høyst forskjellige kulturer av den ene eller annen grunn blir levende tett innpå hverandre. Uunngåelig blir det uro, motsetninger og

strid — det vet vi fra en lang rekke land. Det burde også de svenske og norske myndigheter ha visst og tatt sine forholdsregler i tide. Isteden valgte de den motsatte vei, nemlig å hindre diskusjon om spørsmålet i det (Forts. side 6)

MÅNEDENS «PERNILLE»:

TANKER EN SØNDAG ETTERMIDDAG

Det er søndag, scenen kjøkkene, der middagen er under forberedelse. En skikkelig middag må en yrkeskvinne servere sin datter og unne seg selv en gang i uken.

Radioen står på, fotballandskamp Sveits—Norge med Lillelien i hovedrollen. Underholdende også for en som alt annet enn betrakter fotball som det viktigste i verden. Men det går tydeligvis ikke som massemedia hadde fastlagt utfallet på forhånd. Et nytt norsk forhåndssalg av bjørneskinn er iferd med å gi debet-saldo.

Så følger Dagsnytt og Bjartmar Gjerde-forsikringer om at det var

vi kvinner som lå ham så uendelig sterkt på hjertet under utskiftning av styremedlemmer i Norsk Hydro. Ingen industriminister, ja, ingen overhode på det politiske

parnass, der gåseleveren og hummeren fordeles, har gitt meg så mye som en pølsesnabb. Det eneste jeg har fått gratis, utenom presanger til vanlige anledninger, var et medlemskort jeg nylig mottok fra l'orient cosmetic club. Med dette i vesken kan jeg få 15% rabatt dersom jeg kjøper krukker, tuber, flasker, stifter, bokser, dåser, esker og annet deiliggjørende for 1000 kroner. Ser jeg så avstø-

tende ut at jeg må skjule mitt ansikt under 850 kroner for å våge å vise meg for folk?

Forresten skal man være forsiktig med medlemskort. Før en vet ordet av det kan det komme nye lover med tilbakevirkende kraft og gjøre medlemskap i l'orient cosmetic club til en sveikefull handling.

Nødhjelp 77 etterfølger Dagsnytt. «Gullet» har penger liggende klar til innsamlerne, fjorten dagers lommepenger, et betydelig innhugg i julegavefondet.

Elias Berge nevnes. Så har han fått oppreisning etter rykteflom-

men som ble satt igang mot ham. Janteloven trår automatisk i kraft, i alle fall i Norge, dersom noen uegennyttig stiller seg i spissen for noe. Er det for vinnings skyld, er saken en annen, for det har vi forståelse. Men uegennyttig innsats inntil rovdrift på en selv, nei, da er det noe som ikke stemmer, og så konstrueres profitmotivene. Ikke rart at det å mistro helvedes eksistens førte til rykteflom mot og avgang for biskop Schjelderup. Men det helvede vi lager for hverandre er det da umulig her til lands å betvile dette steds eksistens.

Middag kan serveres, «Gullet» setter seg til bords og legger plastposen med pengene ved siden av seg på bordet, lyttende etter mulige skritt fra innsamlere i trappen.

«Nå skal også andre få slik mat til søndag», sier hun. Jeg beslutter meg til å forhøye mitt bidrag jeg også. Kanskje en generasjon er i ferd med å vokse opp som gjerne vil hjelpe. Den vil også jeg helst høre til.

Ungdommen har vilje til objektivitet

Herr redaktør!

Dagens ungdommer hevder ofte at krigen 1940—1945 er «fossil-stoff» og intet har med dem å gjøre. Jeg hører selv til denne generasjonen, og selv om okkupasjonstiden kan synes langt vekk også i mine øyne, har jeg fattet spesiell interesse for perioden.

Jeg har nå drevet med historie-granskning på hobby-basis i noen år, og emnet blir stadig mer interessant. Det er imidlertid forstemmende å se hvordan det er blitt manipulert med sannheten i historien. En historiker vil alltid skrive ut fra sine egne forutsetninger, men en burde kunne forlange i det minste en vilje til «fair play». De fleste norske historiebøker for grunnskolen og den videregående skole har når det gjelder annen verdenskrig i seg en sort/hvitt stem-

pling av groveste slag. Her skilles det mellom *onde* og *gode* nordmenn, og mange elever har nok forundret seg over hvordan disse *onde* «nazistene» i virkeligheten var. For *onde* må jo de være; — det sier jo lærebøkene.

Heldigvis er det momenter som taler for at vi nærmer oss et mer balansert syn. Som spesielt interessert i dette emnet, fikk jeg forleden tildelt to undervisningstimer for å holde et foredrag om «rettsoppgjøret». Bøker som «Frimodige ytringer», «Den nådeløse rettferdighet», «Lands-svik», «Landssvikanordningen» m. fl. ble brukt som kildemateriale. Klassens umiddelbare reaksjon etter foredraget var: «— Hvorfor har vi aldri lest om dette i historiebøkene? Hvordan kan man si at tusenvis av nordmenn var *onde*? Er det virkelig

sant at det forekom tortur i fengslene etter krigen?»

En kan kort sagt si at foredraget sjokkerte, men vekket opposisjonell interesse. Veien herfra til tilnærmet objektiv historie-undervisning er lang, men denne ene episoden skulle klart tyde på at de unges holdning er åpen for redelig informasjon.

Det kan aldri underslås at det fantes store feil på begge sider under krigen og umiddelbart etter kapitulasjonen. Historien vil i fremtiden måtte gå ut fra forutsetningen at ingen hadde rett og ingen hadde galt utgangspunkt. For å si det kort: Historikerne må stå med et ben i hver leir. Dette har ungdommen vilje til om de kontroversielle saker bare gjøres tilgjengelige.

Gymnasiast

Om Abba og de hårde hjerters tid

Av ARNE BERGHOLT

Herr redaktør!

Min datter kom for en tid siden drassende inn med en plate pop-musikk hvor det sto «Arrival». Jeg ba henne ikke spille den, fordi jeg ikke liker pop-musikk og heller ikke kjente den svenske gruppen. Nå ble Abba likevel spilt, og etterhvert begynte jeg å legge merke til det varierte orkester og dets orkest-rering, samt den humørfylte sang. Jeg lyttet i smug. Så kom TV-filmen hvor selveste Stockholm-operaens dirigent fortalte at han ikke kunne la være å lytte til Abbas sangbare musikk. Ja, så spiller vi altså Abba også i vårt hus.

Nylig har alle aviser meddekt at Annifrid, som er født i Ballangen i Ofoten, har funnet sin far. Hun ble født i 1945 av norsk mor og tysk far, men kontakten med faren ble brutt da krigen sluttet. Moren dro så til Sverige med datteren, men døde kort etter. I dag er Annifrid en av de fire berømte Abba-folkene.

Jeg gikk på skole i Ballangen like etter krigen. Og Ballangen var hverken verre eller bedre enn andre steder når det gjaldt behandlingen av dem som hadde stått tyskerne nær. For meg selv hadde krigen vært grusom, selv som ung gutt hadde jeg måttet se på fryktelige ting. Vi gledet oss til freden, men også den hadde sine minus.

Jeg satt på en haug i slutten av mai 1945 sammen med noen andre gutter og så en del mennesker komme langs veien, mange av dem aktverdige borgere. De gikk inn i et hus, og etter en stund kom de ut med en ung kvinne. De bandt henne til en stolpe. Så sto de der og sang

nasjonale sanger, ropte hånord og spyttet på denne jenta som sto der bundet — med stor mave, kanskje med svangerskapets kvalme, og ventet på dømmen. Ja, så gikk da to «modige» menn frem og klippet av henne håret. Igjen hørtes hånord og latter. Ikke før mengden var dratt sin vei, våget moren seg ut for å gjøre datteren fri fra stolpen.

Og det var ikke nok med det. Da barnet var født, ble det nektet dåp av presteskapet. Ja, het-sen ble så uutholdelig at mange kvinner dro til andre kommuner hvor de i det skjulte kunne føde.

Vi som opplevet seieren, glemte at gleden hadde blitt enda større om vi ikke hadde hevnet oss, om vi hadde heller hjulpet de vi hadde vunnet over, slik at vi alle kunne begynne et nytt liv.

Når unge mennesker blir boende sammen og nært, at det da blir kontakt og enda barn av det, er ingen forbrytelse og heller ikke landssvik.

Høsten 1946 gikk jeg på skole i Levanger. På min vei fra skolen til min hybel ble jeg en dag nesten overrent av en ung pike som ville snakke med meg. «Du må få meg ut herfra, jeg greier ikke en vinter til». Straks kom det noen voktere, og da jeg skulle se på opptoget, så gikk hun sammen med barn og ungdom som var åndssvake. Piken var alldeles ikke åndssvak. Neste dag gikk jeg en omvei, men noen dager senere fant hun meg igjen og ville at jeg skulle snakke med bestyreren på åndssvake-hjemmet. Hun hadde gått med tyskerne og hadde først blitt nektet konfirmasjon og nå senere blitt sendt på åndssvakehjem, der hun nå hadde vært en hel vinter. Jeg ble med og fikk se

hvor åndssvake hennes romkamerater var. Noen maktet ikke å holde tungen inne i munnen.

Bestyreren tok imot meg og viste frem at anmodningen om opphold for denne jenta var underskrevet av skolestyret og presten. Da jeg ikke var fornøyd, viste han meg også et papir hvor hennes far hadde underskrevet.

Vi så henne stå nede på plenen. Hennes håpefulle blikk nådde opp til oss. Bestyreren tilbød meg å gå bakveien ut, men jeg hadde overvunnet min feighet og avslø.

Annifrid var født i 1945 i Ofoten. Hun er nå verdensberømt sangstjerne. Hun har funnet sin far, og alle vi som gleder oss over å lytte til Dancing Queen, Waterloo eller andre av hennes Great Hits, vi er glade på hennes vegne. Måtte hun fortsette lenge, lenge med sin gledespredende virksomhet, og måtte ikke penger og berømmelse komme forstyrrende inn, som det pleier å gjøre for stjerner i denne klasse.

Arne Bergholt

«Dersom Jesus sto opp i Norge i dag, er eg i alle fall overtydd om at han ville stått på venstresida i norsk politikk».

SV-eren
Marie Louise Widnes Johansen
i Sunnmørsposten

Vi er vel

egentlig ikke så uenige

SVAR TIL WILLY BLOCH FRA LEIV STORHAUG

Det kan skrives en hel bok om slutfasen i 1945. Men plassen i vårt blad tillater ikke det. Jeg skal derfor bare komme med korte bemerkninger:

Selv var jeg en av de få i Hirden som ikke fulgte Quislings ordre om å melde seg frivillig til fronttjeneste, men helt uten erfaring i slikt var jeg ikke, fra vinterkrigen i Finland og etterfølgende kort krig i Norge. Og jeg har slett ikke dårlig kjennskap til forholdene i Skijegerbataljonen, feltpolitivdelingene og under det siste døgn ring rundt Quisling på Gimle. Fordi deltakerne for manges vedkommende var mine gode venner. Så Willy Bloch forteller meg ikke noe nytt.

Heller ikke om det såkalte rettsoppgjør med etterfølgende berufsverbot, diskriminering og distansering — gjennom hittil 32 år. Hvorav jeg de siste 12 år har sendt et utall brever om de forhold vi er utsatt for, til tidligere venner med innflytelse på den andre siden — og fått svar fra enkelte av dem. Og de siste 5 år skrevet mange artikler om tingene, hvorav en del er trykket.

Leser Willy Blach min siste i Folk og Land grundigere, vil han se at jeg ikke har sagt at «frontkjemperkompanier» sto til min disposisjon. Bare gitt uttrykk for at Terboven kunne settes ut av spill, ved hjelp av en «liten gruppe frontkjemper» og at jeg var stillet slik bistand i utsikt av venn som var kompanisjef i Skijegerbataljonen og hadde senere kommando i felt-politiet.

At der er divergens i valg av

ord, som kompanier eller avdelinger når det gjelder frontkjemper, har mindre betydning. Det samme for at våpen ble utlevert ved hver aksjon og tilbakelevert når aksjonen var over. Sikring av Terboven var nettopp tenkt gjennomført under en større aksjon med annet formål og med deltakelse av avdelinger fra forskjellige enheter. Som for eksempel ved den forvirrede aksjon ute på Ski og i skogområdet rundt i slutten av april, hvor en frontkjempertropp fra feltpolitivdeling medvirket sammen med statspolitiet og hirdens alarmenhet.

Om det som har sentral betydning råder ikke uenighet. Her gir Willy Blach samme bilde som mitt, nemlig ved å hevde at frontkjemperne bare hadde tanke for at sluttspillet ikke måtte ende i anarki i Norge, etter å ha sett hvordan Tyskland i løpet av 1944 ble en ruinhaug. Min artikkel pekte på at nettopp dette truet også vårt land ved den desperate plan Terboven søkte overkommandoens tilslutning til den 15. mars 1945.

Willy Blach er og på samme linje som meg, når han hevder at ingen pardon ville bli gitt Terboven om frontkjemperne hadde måttet marsjere under hans fane. — Imidlertid var ikke Terboven alene om sin kamp-linje. Denne ble fulgt av de øverstkommanderende i Norge, Danmark og Tyskland og hadde Dönitz godtatt den, ville det vært for sent å gjøre noe med Terboven.

Quisling ventet helt til 8. mai med sin private kapitulasjon på (Forts. side 7)

ALMÅS OG VI

Det er tydelig at interessen for forrige nummers dialog med Kristoffer Almås har vakt interesse. Vi har mottatt et stort antall innlegg fra alle landets kanter og dessuten en ny, meget lang artikkel fra Kristoffer Almås.

Skulle vi trykke alt dette, ville det fullstendig legge beslag på flere nummer fremover, og det er jo alldeles utelukket. Det er

så mange andre saker som er av betydning og interesse og som det ikke er forsvarlig å skyve til side.

Etter dette har vi måttet ta den beslutning å stoppe dialogen, ihvertfall for denne gang. Etter å ha lest igjennom manuskriptbunken, tror vi også å kunne slå fast at det viktigste allerede er sagt fra begge sider.

REISER DE GJENNOM NORD-TRØNDELAG?

Holmset Pensjonat, beliggende ved riks-v. 17, midtveis mellom Steinkjer og Namsos: Et sted for ferie og overnatting. Rimelige priser, Heimtrivelegt og godt stell. Åpent hele året. Vi har også campingplass, hytter, caravanplass og mange muligheter for friluftsfolk. Velkommen for kortere eller lengre opphold. Post: 7823 Sjøåsen. Tlf.: Namdalseid 906.

Gjenreis . . .

(forts. fra side 1)

En ting er viktig å holde fast: Det disiplinære sammenbrudd i skolen er ikke først og fremst de unges skyld. Hovedansvaret ligger hos de skolemyndigheter som i mange år har sett på lærer-autoritet og disiplin som uting og isteden har lagt forholdene til rette for såkalt «fri utfoldelse». Men det som må og skal karakterisere mennesket, er nettopp at det ikke uten hemninger kan utfolde seg «fritt», men tvert om helt fra de meget unge år må lære å ta hensyn til andre.

Nei, skolemyndighetene må ta skjeen i en annen hånd og sørge for å gjenreise disiplinen i skolen. Lærerne må få midler og anledning til å sette de sosiale elementer på plass — dette først og fremst av hensyn til det flertall av elever som er motivert til å lære og å gjøre skikkelige bruk av det skoletilbud samfunnet har lagt tilrette for dem.

H.

En drøm . . .

(forts. fra side 2)

nes gang tar til fornuft og følger skriftens ord og smir sine våpen om til nyttigere ting enn kanoner.

Fr. Hansen

Dessverre tror vi ikke et øyeblikk at herskerne på den annen side av jernteppet ville gå med på å smi sine våpen om til «hakker og spader». Deres mål er verdensrevolusjonen, dvs. imperialistisk makt over hele verden. Så lenge slike folk eksisterer, vil avrustning være en skjønn, men uoppnåelig drøm.

Også vi takker for diskusjonen, som hermed er avsluttet.

Red.

Der burde . . .

(Forts. fra side 4)

hele tatt. De som våget å hevde at et for sterkt innslag av svært fremmede folkeslag er uheldig, ble raskt stemplet som rasehatere, og diskrimineringsloven virket som et effektivt ris bak speilet.

Men vi er ikke rasehatere, bare realister. I virkeligheten er det vi som er humanistene i denne saken, for vi vet at om vi slipper inn for mange fremmede, utsetter vi dem på noe sikt for vanskeligheter og problemer de burde og kunne vært spart for.

Våre myndigheter har riktignok innført innvandringsstopp, men for det første håndheves den alt for lemfeldig og for det annet våger man ikke å gi den virkelige grunn for at slik inn-

vandring ikke bør skje. Den dag våre politikere erkjenner at det ikke er mangel på husrom og arbeidsplasser som er de viktigste sider ved problemet, men at det er selve prinsippet med innvandring av svært fremmede folkeslag som er ondets rot, den dag er vi kommet dit vi skal.

For ikke å bli misforstått vil jeg gjerne understreke at jeg tar sterk avstand fra all hets mot og forfølgelse av innvandrerne. Det er ikke disse arme mennesker som bærer ansvaret for utviklingen. Det gjør imidlertid politikerne, og det er dem forargelsen må rettes mot.

A. P., Oslo

Unge Høyre . . .

(forts. fra side 2)

absolutt og uavhengig, besto av Corte Suprema (Høyesterett), Cortes de Apelaciones (appellretten) og forskjellige underretter, inklusive arbeidsdomstoler, som meglet i konflikter.

Som et resultat av det økonomiske kaos som oppstod under Salvador Allendes sosialistiske mindretallsregjering grunnet sviktende produksjon, økende innførsel, negativ betalingsbalanse og manglende kreditt, henstillet et flertall på nesten 2/3 av nasjonalforsamlingen til de militære om å gripe inn for å unngå muligheten av borgerkrig. Dette ble gjort den 11. september 1973 og etter en relativt liten motstand fra tilhengerne av Allende — som selv foretrakk å dø under kampene — ble makten overtatt av en militærjunta hvor de fire militære grener, hæren, flåten, flyvåpenet og statspolitiet var representert. Sjefen for hæren, Augusto Pinochet, ble utnevnt til sjef for puntaen og senere President av landet.

Briten Robert Moss skriver i sin bok «CHILE'S MARXIST EXPERIMENT» følgende om grunnene for maktovertagelsen:

«Den var basert på fire ting: (I) det objektive faktum at Allende-regjeringen hadde styrtet Chile ut i den verste sosiale og økonomiske krise i landets historie, karakterisert av en inflasjon som kan sammenlignes med Weimar-tidens, (II) overbevisningen om at de marxistiske partier hadde tatt mål av seg til inntet mindre enn å vinne den absolutte makt, (III) tilstedeværelsen av et klart folkelig mandat, uttrykt gjennom deklarasjonen fra Høyesterett, kongressen, opposisjonen og fra fagforeningsledere, og (IV) avsløringen av den ekstreme venstresides anstrengelser for å fremkalle opprør i selve de væpnede styrker.»

Man kan altså si at den viktigste årsaken til at de militære ble tvunget til å overta makten i Chile var den overhengende faren for borgerkrig.

En av de oftest gjentatte påstander i Allendes og Folkefrontens propaganda var beskyldningene om at opposisjonen ledet

landet mot borgerkrig. Journalister og opposisjonsledere ble beskyldt for å skape et klima som muliggjorde borgerkrig, og det ble påstått at visse høyreekstremistiske grupper samlet våpen for å angripe republikkens president.

Det totalt infiltrerte sivile politiet utførte stadige husundersøkelser hos fagforeningsledere, politikere og journalister samt i opposisjonspartienes hovedkvarter, men uten å finne våpen.

I mellomtiden fant opposisjonspressen indisier på at fly tilhørende cubanske og sovjetiske flyselskaper bragte med seg til Chile mystiske kasser som med all sannsynlighet inneholdt våpen. Dette ble benektet, og presidenten avviste anklagene og anmeldte de aviser som publiserte opplysningene.

Sannheten ble dog til slutt oppdaget da de militære tok over. Allendes hjem, Tomás Moro, inneholdt ikke bare praktfulle kunstverker og en luksus som stod i en grell kontrast til den underutviklede tilstand nasjonen var blitt ledet inn i, men skilte seg også kraftig fra den selvpåttatte «folkevennlige» karakter Allende likte å hevde han hadde. I boligen fant nemlig de militære et våpenarsenal som var tilstrekkelig til å bevæpne 2000 mann. Blant skytevåpnene var det sovjetiske raketter, tunge maskingevær, automatiske og halvautomatiske gevær, rekylfrie kanoner, bazookaer etc. med tilstrekkelig ammunisjon til 24 timers kontinuerlig skyting. Alt dette skapte stor røre over hele landet: Og enda var ikke disse funnene begrenset til Tomas Moro. Det samme hendte i Modena-palasset hvor foruten presidentens kontor, også uten- og innenriksministerens kontorer lå, og videre i El Canaveral, som ble påstått å tilhøre Allendes «privatsekretær». I det sistnevnte huset fant man også en komplett treningsleir, stor nok til å ta 60 geriljasoldater, samt en fabrikk for større bomber.

På denne måten er det chilenske folk gjort oppmerksom på det faktum at Allende til tross for sine løgnaktige beskyldninger om borgerkrig, planla en massakre av opposisjonen som et middel til å innføre tyranni av sovjetisk og kubansk type.

Efter å ha redegjort for hvorfor den militære maktovertagelsen var en nødvendighet, håper jeg at Unge Høyre vil innse at deres resolusjon om Chile i beste fall kan karakteriseres som latenterlig.

Selvsagt kan man hevde at det styre som hersker i Chile idag ikke er det ideelle, men det burde i alle fall være innlysende at dette styresett, som bare er beregnet å sitte i en overgangsperiode, for det første har hindret en blodig revolusjon, og for det annet er meget bedre enn styrene i de mange kommunistiske landene, som Allende hadde som modell. Beviset for at militær-juntaen bare sitter i en overgangsperiode, er etter min mening at den holder på å skri-

ve ut en ny konstitusjon som delvis er ferdig og bekjentgjort. Denne nye konstitusjonen bygger på samarbeide mellom alle landets sektorer for å fremme handel, industri, landbruk, fiske og bergverksdrift såvel som sosiale og kulturelle formål gjennom organisasjoner inkludert fagorganisasjoner, men tillater ikke den tidligere oppbygningen av politiske maktgrupper. Dette samarbeide vil foregå gjennom valg til et lovgivende kammer bestående av de deltagende samarbeidsorganisasjoner.

Arbeidsorganisasjonene funksjoner allerede mer eller mindre som før, men med fagfore-

ningsledere utnevnt av regjeringen og uten politisk innblanding.

Jeg vil derfor til slutt poengtere at det er uhyre viktig at Unge Høyre erstatter resolusjonen om Chile med en ny, som i det minste bør bygge på faktiske kjennsgjerninger.

The only Nationalist European publication with all its texts in five languages. Subscribe yourself to 4 issues for US \$ 5.-

La única publicación Nacionalista-Europea con todos sus textos en cinco idiomas. Suscríbese a 4 ejemplares por US \$ 5.-

Die einzige Nationalistische-Europäische Publikation mit allen ihren Texten in fünf Sprachen. Abonnieren Sie sich in 4 Exemplaren für US \$ 5.-

La seule publication Nationaliste-Européenne avec tous ses textes en cinq langues. Souscrivez vous 4 exemplaires par US \$ 5.-

La única publicación Nacionalista-Europea cututti i suoi testi in cinque lingue. Sottoscrive l'abbonamento a 4 esemplari per US \$ 5.-

EDICIONES BAUSP - Ap. Correos-14.010 BARCELONA (ESPAÑA)

LITEN LEILIGHET I OSLO

eller omegn søkes. Alt interesserer. Billett merket «135» til Folk og Lands ekspedisjon.

NS-LITTERATUR

fra før og under okkupasjonen rimelig til salgs. Bill. merket «136» til Folk og Lands ekspedisjon.

HOBBY-GARTNER, 60 ÅR

(sunn og frisk pensj.) søker forb. m. hageinteressert dame for felles hygge og nytte. Bor nå i Spanien, men kommer hjem til en grønn vår, kanskje også til en hvit jul. Bill. merket «137» til Folk og Lands ekspedisjon.

HAMAR — HEDEMARKEN

Jeg søker kontakt med en dertil skikket person, som mot en rimelig godtgjørelse kan hjelpe meg med noe arbeid på statsarkivet i Hamar. Kjennskap til gotisk skrift nødvendig. Det gjelder bl. a. gamle skifteprotokoller m.v.

Redaktør Odd Melsom, Oscars gt. 70, Oslo 2. Tlf. 56 64 74.

ANNONSE

SOSIALINDIVIDUALISTISK SAMFUNN

innbyr til brevkurset

«SOSIALINDIVIDUALISMEN — EN NORSK FRAMTIDS-IDEOLOGI»

Er du interessert, send oss da noen ord, så skal du bli tilsendt opplysninger og kursmaterieil. Vi gir deg også opplysninger om hva vi står for.

Vennligst skriv til:

Sosial-Individualistisk Samfunn,
postboks 1806,
5011 Nordnes, Bergen.

En bok for alle som var i Finland 1942-44

Etter flere anmodninger har vi nå skaffet en mulighet for å levere

Alfred Steurich

GEBIRGSJÄGER IM BILD

190 sider - 300 fotos - mange kart - innbundet. Utgitt av Munin Verlag 1976.

Forteller den 6. Divisjon Nord's historie, bl. a. om kampene på Salla-fronten og Kiestinki-Louiki-fronten i Finland.

Kan bestilles gjennom Folk og Lands ekspedisjon, postboks 7157 — Homansbyen, Oslo 3. Prisen er kr. 110,—, som må følge med bestillingen. Leveringstid 2—3 uker.

Vi er vel . . .

(forts. fra side 5)

Gimle. — La oss unne oss det dristige aspekt for tanken at han istedet, da vi ventet det etter påske 1945, hadde gitt Arveschoug beskjed om at han godtok vårt opplegg. Men Quisling tumlet med enda høyere flyvende planer enn våre realistiske. Og med tanker om et prestekall i Fyresdal for seg hvis alt gikk galt. Man glemmer aldri vårt siste møte da Arveschoug kom fra sitt siste møte med Quisling og fortalte at Quisling akter trekke seg tilbake som sogneprest, mens han banket seg for pannen. Det var åpenbart Arveschoug mente førerens sjelsevner var svekket. — Bjerkelund uttalte da at nå hadde han som norsk offiser intet annet å gjøre enn å skyte seg en kule for pannen. — Søvik leverte meg endel Milorg-effekter som min bror kunne dra nytte av, da han sammen med Willy Bloch og de andre frontkjemperne droppet sin franktirøruniform, og tok motorsykkelen fatt fra Gimle til Lier. — Og Preuthun uttalte at nå fikk vi klargjøre seilbåten, før Terboven fikk istand ny krig her i landet.

Hva om Quisling i sluttfasen

i 1945 hadde reversert sitt initiativ 9. april 1940 istedet for å la alle sveve i uvisshet om hvordan vår mest kritiske situasjon skulle takles. — Vel — det gikk allikevel bra for landet til slutt, men kanskje medlemmene av NS, hird og frontkjemperne, som fulgte i Quislings dragsug, ville stått bedre i landsmenns øyne om det før sammenbruddet var blitt gitt klar beskjed over radio om at ble det ny krig for å få okkupasjonsmakten ut av landet, så ville vi kjempe sammen med våre landsmenn.

Det tjener Wily Bloch og de andre frontkjemperne i ringen rundt Quisling på Gimle til heder at det ikke fløt blod der 7.—8. mai 1945 — en heder som må deles med Milorg-karene rundt dem.

Leiv Storhaug

To av redaksjonens medlemmer, som har god kjennskap til hva som skjedde de siste dager av okkupasjonen, mener at Leiv Storhaug i de siste avsnitt ovenfor tildels trekker feilaktige slutninger om Quislings resonnementer og opptreden i denne tid. Istedenfor å ta opp en diskusjon nå, vil imidlertid de to ved en senere anledning gi en samlet

fremstilling av utviklingen rundt månedsskiftet april/juni 1945. Slik DE mener er det korrekte.

Red.

60-års . . .

(forts. fra side 1)

av avvikende meninger. Likvidasjon, fangeleir og innesperring i sinnsykehus har vært prisen for å ha en selvstendig mening — og er det fremdeles.

— Sovjetunionen er langt mer imperialistisk enn tsardømmet noen gang var. Den har innlemmet i sitt territorium de baltiske randstater og deler av Finland, Tyskland, Polen, Tsjekkoslovakia og Romania. Kreml holder de østeuropeiske kommuniststater i et jerngrep og har utstrakt sin imperialistiske kontroll til land i de fleste verdensdeler.

Sovjetimperiets 60-årsdag har et selvfølgelig krav på oppmerksomhet, men det er et sorgens og ulykkens jubileum. Det var å håpe at også NRK vil oppdage det om ikke alt for lenge.

BESTILLINGSEDDER FOR
MELSOM'S BØKER

Til Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie (INO),
postboks 924 — Sentrum.
OSLO 1

- Jeg bestiller med dette eks. av Odd Melsoms nye bok «NASJONAL SAMLING OG FAG-ORGANISASJONEN» til en pris av kr. 80,— pr. stk.
- Jeg bestiller med dette eks. av Odd Melsoms nye bok «NASJONAL SAMLING OG FAG-ORGANISASJONEN» og et tilsvarende antall av hans tidligere bok «PÅ NASJONAL URIASPOST» til en pris av kr. 125,— pr. sett (normalpris kr. 145,—).
- Jeg bestiller eks. av Odd Melsoms bok «PÅ NASJONAL URIASPOST» til en pris av kr. 65,— pr. stk. eller kr. 45,— pr. stk. ved kjøp av 3 eks. eller mer.

Beløpet kr. vedlegges/er sendt til postgirokonto 5 15 02 89/over bankgiro.*) Jeg regner da med portofri tilsendelse.

Navn:

Postadresse:

.

Sett kryss ved den bestilling som passer.

*) Stryk det som ikke passer.

«Støtteannonse»:

Fullt hus også denne gang

Dette blir bedre og bedre! For tiende gang i år har vi «fullt hus» med 49 bidrag på tilsammen kr. 5.267,50, som vi takker hjertelig for. Resultatet hittil i år er langt bedre enn i hele fjor, men at vi skulle greie «fullt hus» også i årets siste nummer — nei, så optimistiske er vi ikke. Eller kanskje likevel?

«Støtteannonser» er som kjent bidrag på kr. 50,— eller mer som skal erstatte de reklameannonser vi ikke får.

«STØTTEANNONSER»

fra «Folk og Land»s venner.

Takk for følgende bidrag:

P., Kjøllefjord 450,—	F., Førde 50,—	H., Sandnes 50,—	A., Drammen 50,—	K., Bekkestua 75,—
G., Klingsundet 500,—	T., Aurland 60,—	A., Mygland, Kvinesdal 100,—	F., Hokksund 60,—	K., Askim 50,—
E., Trondheim 50,—	B. T., Bergen 150,—	T., Søgne 60,—	K.B.W., Krokkleiva 50,—	H., Sarpsborg 100,—
A., Hjørungavåg 50,—	S., Mundheim 60,—	S., Øyestranda 110,—	O., Nesbyen 150,—	G. V., Oslo 50,—
D., Torvik 60,—	A., Odda 60,—	F., Lillesand 100,—	E., Skrautvål 100,—	A. G., Oslo 75,—
P., Eidså 137,50	B., Stavanger 80,—	J., Grimstad 60,—	S., Lena 60,—	Anonym, Oslo 100,—
M., Langevåg 60,—	J., Stavanger 50,—	D., Arendal 50,—	O., Fåvang 60,—	T. R., Oslo 50,—
		K., Gvarv 160,—	H., Ø. Rendal 60,—	A. S. H., Oslo 60,—
		O., Bø i Tel. 60,—	Aa., Ilseng 160,—	G. P., Oslo 50,—
		R., Rjukan 800,—	Anonym, Hamar 170,—	F., Strøby, Danm. 60,—
		J., Stavern 50,—	K., Nannestad 60,—	T., Dublin 100,—
		B., Sande 60,—	T., Fenstad 50,—	«Folk og Land» er i fremgang!

FOLK^{og} LAND

Offervilje — men skepsis til statlig u-hjelp

Utenriksminister Knut Frydenlund prøvet i TV 30. oktober å ta det imponerende resultat av innsamlingen «Nødhjelp -77» til inntekt for myndighetenes u-hjelp-politikk. Vi tror han er fullstendig på villspor, og at den enorme oppslutningen denne gang heller er en protest mot regjeringens ansvarsløse anvendelse av hundrevis av millioner kroner til støtte for terroregimer på alle verdens kanter. I en leder i Adresseavisen 29. oktober kommer det f. eks. frem tanker som vi har erfaring for at svært mange deler:

«Vi har i senere tid fått en ny «vri» i u-hjelp-debatten, idet interessen har rettet seg mot spørsmålet om hvorvidt den meget omtalte nye økonomiske verdensordning vil bli noen velsignelse for verdens fattigste. Fra høyst forskjellig politisk hold er det gitt uttrykk for sterk skepsis. Det hevdes at det først og fremst er de velstående i utviklingslandene som kommer til å høste fruktene av nyordningen.

Dette er imidlertid ikke noe nytt tankekors. Det lar seg dessverre lett påvise at også tradisjonelle former for u-hjelp ofte har vanskeligheter med å nå frem til dem som trenger den mest. Dette er en del av forklaringen på at mange av oss er nokså forbeholdne i vårt syn på skattefinansierte bistandsprogrammer i offentlig regi.

Direkte, målrettet nødhjelp har derimot ved flere anledninger vist seg å ha en langt sterkere, umiddelbar appell. Det er så meget lettere å gi av et godt hjerte, når man vet hva pengene skal gå til — og at de ikke krymper underveis».

Se ellers artikkelen «Vil politikerne våge å la folket avgjøre hvem u-hjelpen skal gå til?» i forrige nummer av Folk og Land.

Mann med stort hjerte

Folk og Land blir som kjent sendt til en del mennesker som vi mener kan ha interesse av å være orientert om vår virksomhet. En av dem er Leif Mathisen, viseformann i Krigsinvalideforbundet, som imidlertid har ansett det nødvendig å advare mot vår avis i et innlegg i Sandefjord Blad, ikke minst fordi «Folk og Land ved første øyekast ser så uskyldig ut».

Særlig mener imidlertid Mathisen at vi har gått «langt over anstendighetens grense» når vi oppfordrer til å gi bidrag til Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede frontkjemper og falnes

etterlatte og til og med vedlegger en postgirotalong. Han finner det nødvendig

«å advare folk mot å blande vår hjelp til krigsskadede og deres etterlatte og NS-folkenes usmakelige forsøk på å etterligne denne hjelp. De av NS-folkene som må være rammet av krig, bærer selv skylden for det».

Som man forstår, er Leif Mathisen en mann med et stort hjerte og en dyp medfølelse med mennesker som har det vanskelig.

Det var Det norske Arbeiderparti . . . (forts. fra side 1)

brosjyrer, men da sjefen for IR 5 ville forfølge saken mot ham, kom det frem at brosjyrene var skrevet av landets forsvarsminister. At det ikke ble noen «sak», sier seg selv.

Jeg trodde det nu var alment kjent — men har altså sørgelig tatt feil i dét — at Det norske arbeiderparti hadde til hensikt å ødelegge «den borgerlige hær» og «vende våpnene den rette veien» hvis landet kom i krig.

Altså burde det være klart at Gerhard Aspheim er — for å si det mildt — en smule desorien-

tert. Men jeg vil allikevel ikke legge skylden for denne hans «desorientering» på ham alene. Det er vel slik han har oppfattet hva «folk flest» mener og tror. Så ikke bare for ham, men for mange, må forsyndelsen gå tilbake til skolen, som ikke har evnet å fremstille disse tingene i sin rette sammenheng. Man er jo til dels avhengig av de lærebøker som — offisielt godkjent — brukes ved de forskjellige skoler her i landet. Det jeg har skrevet ovenfor, er ingenlunde hentet fra noen lærebok i his-

«Det var mange nordmenn som nok gjerne hadde villet ha en ny sjanse til å gjøre en mer aktiv våpeninnsats enn de fikk anledning til i 1940. Løytnant Holst og hans karer fikk anledning til det ved Haglebuvaun i Eggedal den 26. april 1945. En tysk styrke, med norske hjelpere, kom inn i området, og åpen kamp var ikke til å unngå. Fjendens tap var 29 døde og et tilsvarende antall sårede. Dessuten ble en norsk nazist tatt til fange under gjenerobringen av en

høyde. «Han ble dømt til døden for å ha båret våpen mot sine landsmenn og skutt på stedet», heter det i rapporten.»

Dette er hentet fra en artikkel av oberstløytnant, cand. philol. Anton Olstad i «Farmand» 7. oktober, der han anmelder generalmajor Paul M. Strandes bok «Fallskjermer over Vassfaret». Oberstløytnanten ikke så meget som antyder at det her foreligger et meget grovt brudd på alle gjeldende regler for krigføring.

Man har på vår side hittil antatt at vedkommende falt i ærlig kamp. Han var med i Skijegerbataljonen, kjempet i full uniform og hadde derfor krav på normal behandling som krigsfange.

Hadde f. eks. en norsk offiser i Skijegerbataljonen utført en tilsvarende skjenseldåd, ville hans skjebne vært viss: Dødsdom. Men så har jo likhet for loven heller ikke vært noe dominerende norsk rettspraksis etter krigen.

MILORG HENRETTET KRIGSFANGE I EGGEDAL 26. APRIL 1945

Massivt flertall for fortsatt innvandringsstopp

76% av dem som Norsk Gallup Institutt A/S har spurt, er ikke villig til å korte ned sin arbeidstid for å skaffe arbeidsplasser til flere utenlandske arbeidere, 11% er villige og 13%

vet ikke. Derimot er 63% villige til å redusere arbeidstid og lønn for å skaffe flere arbeidsplasser for nordmenn som er eller blir arbeidsløse.

I en kommentar til disse resul-

tatene sier Norsk Gallup Institutt A/S at de «må indirekte kunne tolkes som en massiv støtte i befolkningen for fortsatt innvandringsstopp for fremmedarbeidere».

Menneskerettigheter hjemme og ute

Menneskerettighetene, dette vakre ord som favner oss alle, er jo særlig aktuelt i disse dager.

I en visjon ser vi foran oss Lincoln og lytter til historiedrønet fra seiersskuddene på fort Sumpter i North Carolina og Appomattox i Virginia.

Vi ser et uendelig tog av fillete negerslaver følge Nordstatroppene, frigitte, men dessverre sultne og utmattede, slik at en skammelig lengsel går til massa, missis og missus i blant.

Likevel, menneskerettighetene har gjort et fremsteg så stort at hjertene bølger i gråtsjøene fra Sør-statene.

Også våre makthavere her i landet har vært opptatt av menneskerettighetene, der de

under henvisning til disse slynger ut sine grove fordømmelser mot rettsløsheten i en lang rekke land. Fordømmelser som er et resultat av den ånd som behersker et hjertevarmt norsk demokrati, sprunget ut av et edelt folks naturlige instinkt, dette griper oss og holder oss fast. «Vox populi, vox dei», folkets røst, Guds røst! Gud og folket. Hvordan må ikke denne røst gjøre inntrykk.

Særlig da på bakgrunn av at det virker som om vårt lands makthavere vil at konvensjonen til beskyttelse av menneskerettighetene og de grunnleggende friheter skal gjelde alle nasjoner, med unntak av vår egen.

Vi tenker blant annet på høgere folk innen vårt statsapparat som i sin tid kjempet hardt for at Norge ikke skulle anerkjenne konvensjonen. Grunnen var at vi landssvikere da ville få anledning til å få innbragt våre saker for den europeiske domstolen, noe regjeringen nødig ville risikere.

— Vi har hatt bråk nok med disse landssvikerne våre, — uttalte bl. a. daværende parlamentariske fører, Nils Hønsvald. — De har vært dømt, sakene har gått helt til Høyesteret, og jeg synes ikke at det er noen grunn for oss til å stille oss slik at vi får enda mere bråk med disse folkene. —

Engan (SP) var sjokkert over denne og andre uttalelser. I en henvendelse spurte han om Nor-

ge ikke kunne anerkjenne domstolen fordi norske dommere derved ble underlagt internasjonal censur, med andre ord at når det ble bruk for menneskeretts-domstolen, kunne ikke Norge anerkjenne den.

Konvensjonen til beskyttelse av menneskerettighetene ble undertegnet av Europarådets 15 medlemsstater i Roma 1950, og trådte i kraft i 1953. Norge var ikke med. Det hadde «slikt å gjøre», som Hamsun uttrykker seg.

Kjell

FOLK^{og} LAND

All post bes adressert til:
Postboks 7157 - Homansbyen,
Oslo 3.

Kontoradresse: Enerhaugplassen 4, Oslo 6. Tlf. (02) 19 06 71. Kontortid: Tirsdag kl. 11—14 og onsdag kl. 18—21. Redaktøren treffes bare etter forutgående avtale.

Abonnementpriser: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. I nøytralt omslag: Tillegg kr. 5,— pr. halvår. Utenfor Skandinavia: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Bruk postgirokonto 5 16 45 04
Løssalg kr. 3,—

Annonsepris:
Kr. 0.70 pr. spaltemm. + MVA

Utgiver: A/S FOLK OG LAND
Viking Boktrykkeri, Oslo

Lektor